

Henryk Longin Rogowski

Zbiór Wierszy

religijnych

Prośba

W hołdzie Ojcu Świętemu

Janowi Pawłowi II

Aleksandrów Łódzki/ Kraków 18. 08. 2002 r.

Powitanie

Gdy przybędzie Papież, to na powitanie,

Myszę, że cały naród powstanie.

Wiara, która jest w sercu, z mocą ożyje,

Przytulimy dziecko, choćby i niczyje.

Bo ta wiara, miłowanie nakazuje,

Litość, zrozumienie w te słowa ujmuje.

I káže otoczyć troską, nie tylko brata,

Ale wszystkich ludzi, choćby z końca świata.

Jesteś Ojciec z naszego kraju, Synem naszej ziemi,

Jesteś w naszej historii i nic tego nie zmieni.

*A my, pokłonimy się Tobie w pokorze,
Przybliż tą chwilę do nas, przybliż Wielki Boże!*

Byśmy byli gotowi

*Pięknego uczucia doznałem dziś Panie,
Wstałem wczesnie, tak jak nowy dzień wstaje.*

*I spojrzałem w niebo, do góry,
Zobaczyłem słowa jasne, spływające z chmury.*

*Prędko zebrałem je w myśli,
I czekałem, co chcesz mi powiedzieć.
Abym to spisał, tu na ziemi,
Abym mógł o tym ludziom opowiedzieć.*

*I słowa spływały nadal z góry,
Widziałem je tak wyraźnie.
Tak, to przecież natchnienie,*

Pobudzające mą wyobraźnię.

*Spisuję wszystko, ale coś przeszkadza,
Czy nie bezgraniczna jest Twoja Panie władza.
Czy jeszcze ktoś rządzi, tu na tym świecie,
Myślicie jest tak, i zaraz czart mi powiecie.*

*Jego nie słucham, u niego zła wola,
On każdego w życiu wyprowadzi w pola.
W bezdroża kręte, w drogi obce,
Czasami i manowce.*

*Kończę o nim Panie, bo nie warto o nim pisać
wcale,
Najlepiej wspomnieć tylko ku przestrodze,*

W którymś wiersza rozdziale.

A iść z Panem, po tych ślicznych polach błędzić,

Byśmy byli gotowi, gdy przyjdzie nas sądzić.

“Prośba”

Boża Matko –

Ile dusz, tyle słów przeciwności,

Ile słów, tyle niķczemnej wrogości.

Oświeć ten naród, podpowiedz mu słowa,

By po rozum poszła wreszcie i głowa.

Boża Matko –

Ile dusz, tyle nienawiści w narodzie,

Czy musi przyjść kłęska, by myślano o głodzie

By myślano, jak pozbyć się niewoli,

Bo gdy ona przyjdzie, wtedy strasznie zaboli.

Boża Matko –

*Ile dusz, tyle pychy w wiernych,
Bo świat składa się i z wiernych i z miernych.
Pierwszym pobłogosław, drugich oświeć Pani
By odeszło od nich jarzmo, które mocno rani.*

Boża Matko –

*Myśmy nie jednacy,
Nie może być inaczej, bośmy Polacy.
Oświeć nas mocą Świętego Ducha,
Niech przyjdzie do nas żałość i skrycha.
Niech padniemy na kolana, bijąc się w serce,
By uciec ciemności i poniewierce.*

Boża Matko – Litościwa,

Tyś Jedna - Prawdziwa!!!

Betlejem

*Mieścina Betlejem i to niebo czyste,
I przyszedłeś do nas, Panie Jezu Chryste.
Zszedłeś z niebios, anieli za Tobą schodzili,
By naprawić ludzi, by ci nie błędzili.*

*Stajenką uboga, źłóbek z sianem tylko,
Błogosławionaś, najjaśniejsza chwilko.
W której przyszedłeś, Panie Boże Świąty,
By wskazać nam drogę, jak minąć zakręty.*

*Mieścina Betlejem i to niebo czyste,
Czekaliśmy wszyscy Panie Jezu Chryste.*

*Byś nas wiódł ze sobą i sobą ochraniał,
Złe myśli z głów odjął i od nas przeganiał.*

*Stajenką uboga, żłóbek tylko z sianem,
A wokół Ciebie, konik, krówką z baranem.*

*I trzech królowie, mira, kadzidło i złoto,
Lecz wszystko skromne, a to właśnie po to.*

By pokazać jak ważna w życiu jest pokora,

Że kiedy jej nie ma, to dusza jest chora.

Ale ty jesteś, jako lek, Panie Boże Świąty,

Ty nam wskażesz drogę, jak minąć zakręty.

By iść drogą szarą, ale do tej niebieskiej,

Móc usiąść przy Tobie na łące królewskiej.

*By podziwiać kolory, i mieć samą radość,
Popatrzeć na Ciebie Panie, choćby przez
ciekawość.*

*I iść tam przed siebie, aleją świętą, jasną,
Warto o tym myśleć, nim oczy nie zgasną.*

Bazyliką w Licheniu

Cóż to – po stołroć otwieram oczy,

Bo przede mną widok – chyba za uroczy.

To nie do wiary, ale to nie zniką,

Tak, przede mną cudowna Święta Bazylika.

Kopuła, czy ze złota? Ta na samym szczycie,

Widzę, że i wy nie bardzo wierzycie.

A gdy powiem, że schodów jest trzydzieści trzy,

Czy policzycie, ile Pan żył dni?

Ile lat, nim Go ukrzyżowali,

Tyle tutaj kolumn z betonu i stali.

A każda ma trzydzieści sześć metrów wysokości,

By ukazać wielkość, nie tą z mierności.

Tak, to jest Twój dom Panie Jezu Łaskawy,

Niech przybywa do niego, każdy, kto ciekawy.

Twojej wielkości i serdeczności,

Twojego umiłowania ludzi i ludzkości.

Tys im wybaczył, pokazał drogę jasną,

By szli za Tobą, nim oczy nie zgasną.

By nią szli z wiarą, w zgodzie kościoła,

Chodźcie za mną – tak Pan Jezus woła.

Każdego z nas przygarnie do siebie,

Najpierw na ziemi, a później już w niebie.

Potrzeba

*Potrzebny nam jesteś Panie, bezwzględnie
potrzebny,*

Bez Ciebie każdy umysł jest niestety biedny.

Choćby nie wiem, jaką władzę posiadał,

Choćby wieloma językami władał.

To i tak nie zastąpi Panie, niczym Ciebie,

Twoja dobroć jest znana na ziemi i w niebie.

Nie stworzyłeś tego świata tylko dla siebie,

Choć mogłeś go tak stworzyć, aby był dla Ciebie.

Dajesz nam możliwość błędzenia,

By życie miało posmak i ryzyka cienia.

*By nie było monotonne, taki wybór nam dałeś
Zrobiłeś to dla nas, czy tak naprawdę chciałeś?*

*Jeśli tak, to Twoja siła wielka,
A nam potrzebna świadomość wszelką.
Abyśmy zło czyniąc, nie ranili Ciebie,
Abyśmy mogli pomyśleć o niebie.
Tak, o tym, co nad nami, nie o innym wcale,
Byśmy mogli być przy Tobie, by było wspaniale.
Ale jak to zrobić, jak znieść przeciwności,
My ludzie tylko i to ludzie prości.*

*Nie święci,
Tylko życiem bardzo zajęci.
Ale musimy dostrzec wokół siebie, Ciebie,*

Lecz jak to zrobić, by być w tej potrzebie?

*Tylko Ty jesteś Panie, nam jednak potrzebny,
Bez Ciebie nasz żywot, naprawdę jest biedny.*

I umysłem i wnętrzem i swą godnością,

Potrzebny nam jesteś Panie,

Nie przychodź ze złością.

Radość zmartwychwstania

*Świtem bladym zaszczyciłeś nas Panie
obecnością,*

*Szliśmy za Tobą, my wierni z wdzięcznością.
Żeś nas nie opuścił, że do nas przybyłeś świtem,
I pokryło się niebo, przepięknym błękitem.*

*I dzwony rozległy się hen w okóło,
Zrobiło się rażniej i w duszy wesoło.
I teraz nam lepiej, wsparcie mamy w Tobie
Jezu, w najświętszej Twojej osobie.*

*Tys nam Panem, więc króluj nad nami,
A my pod Tobą, my Twoi poddani.*

Tyś w domu Bożym, my zaś na tym świecie,

Tobie ufamy, boś Ty Boże dziecko.

Tyś przecierpiał za nas męki i katusze,

*Dźwigałeś krzyż na ramionach, a nam dałeś
duszę.*

*Zmartwychwstałeś tym rankiem, my czekałiśmy
Panie,*

Koło Twego domu staliśmy, tak na powitanie.

I wyszedłeś ku nam, poszliśmy za Tobą Panie,

Dookoła Twego domu, tak na przywitanie.

A temu towarzyszyły huk i radość,

Że wreszcie jesteś i stało się nareszcie zadość,

Zadość uczyniłeś nam swą obecnością,

Obdarzaj nas troską i wieczną miłością.

Nasza Matko

*Matko Baską, stoisz tuż przy samej drodze,
Ku szczęściu kolejarzy, ale i przestrodze.
Pod Tobą koła pociągu, Ty stoisz nad nimi sama,
A przed Tobą Królowo, szczęśliwości brama.*

*I świece płoną, to od ludzi w podzięce,
Ty modląc się nad nami, masz złożone ręce.
I oczy zwrócone na pociągów rozjazd,
A nad Tobą nocą, jaśniejące gwiazdy.*

*Ty im nakazujesz, by nad nami trwały,
By chroniły pociągi, by im szczęście dawały.
I ludziom podróżującym pod Twoim urokiem,*

*Widzisz wszystko Matko, choć stoisz tam
bokiem.*

*I chronisz ludzi idących na stację bez przerwy,
Dodajesz wiary w Ciebie i dodajesz werwy.
By Ci hołdowali, Matko Bosko Święta,
Czuwasz nad koleją – bądź im uśmiechnięta.*

*I bacz, bo wypadki dotykają i nas,
Bacz, by nie nadszedł katastrofy czas.
Boś Ty naszą królową, my wznieśliśmy Ciebie,
Abyś była z nami na ziemi, nim będziemy w
niebie.*

Święcenie

*Koszyczek z wikliny, w nim serweta biała,
I dar do święcenia, Tobie Jezu chwala.
Dajesz nam możliwość, zasiąść do Twego stołu,
I spożywać z Tobą wieczerzę pospołu.*

*Koszyczek z wikliny w nim kureczątka z waty,
Symbol nowego życia, tak jak i przed laty.
I to jajko święte, pięknie malowane,
To są święta Wielkanocne, przez nas tak
lubiane.*

*W koszyczku z wikliny, chleb, malowanki,
Przybrane borówkami, przepiękne kraszanki.
To symbol Twojego przyjscia do nas Panie,*

I jakże przepiękne Ciebie powitanie.

Powitanie, choć przecież zawsze jesteś z nami,

Od morza po góry i między górami.

I ten koszyczek, a w nim strawa cała,

Tobie Jezu, za to wszystko chwała.

Przemijanie

*Czasu przemijanie i z nim rozstawanie,
I ta niemoc człowieka, który na śmierć czeka.
Wszystko to razem Twoją wolą Panie,
Przyjdzie zmartwychwstanie, świata
naprawianie,
Wolą Twoją Panie.*

*Myśmy są sługami i jedni i drudzy,
Cierpimy tak, jak cierpią ci słudzy.
Ale przyjdzie kiedyś, za sprawą Twoją Panie,
Wielkie i gruntowne świata naprawianie.*

Gdzie policzysz wszystko, całe nasze życie,

Komu przyjdzie ciemność, nawet i o świcie.

A komu światło w Tą ciemną noc,

Komu zgryzota, komu wrażeń moc.

Myślisz, trzeba tak postępować,

By niczego później... później nie żałować.

Ale jak to zrobić, kiedy pokus wiele,

We środę, czwartek, piątek i nawet w niedzielę.

Bo stworzyłeś tego, który nam doradza,

Ale również tego, który w tym przeszkadza,

I dałeś nam możliwość kierowania życiem.

I później takim, albo innym byciem.

Nim przyjdzie rozliczenie, za te wszystkie winy,

Dlaczego już teraz niekiedy cierpimy –

Pytamy, błądzimy.

Nasz Pan

*Leżysz Panie w grobie, a my czekamy
z martwychwstania,*

Tak jest od wieków, od wieków zarania.

Przyjdiesz i napełnisz serca radością,

A my Cię czekamy, z miłością, z wdzięcznością.

Za to, że jesteś Panie z nami,

Za to, że mamy Ciebie, nie jesteśmy sami.

A Twoje nauki, które przekazują kapłani Twoi,

Gdy płaczemy, ta wiedza łzy nasze koi.